

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'60	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm. a atrassats des 2.º tom.....	0'05	»
Id. id. des 1.º tom.....	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS.ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 44.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos.....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España.....	3 mesos.....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrange.....	3 mesos.....	1'00
	1 any.....	5'50

UN LLADRE FÍ.

(ACABAMENT.)

Mentres es criat era à triá sa segona añella, l'amo reya que no podia mes, y deya à n' En Llorèns:

—¡Vaja! Que no m' pensava que fosses tan lladre.

—¡Ca, l'amo! si axò es pa y mèl.

Vos encara no heu vist lo bò. Fins que li hauré robada sa qu'ava tria.....

—¡Qu' has dit? Jo no heu permetré.

—Pero, l'amo. Feysme el favó de deixarmè fé.

—De cap manera, Llorèns.

—Però, vos heu vist que no li he fet cap mica de mal, ni se n' es temut.¡

—Ja s' en temerá ara, qu' estarà recelós.

—¡Qu' ha de teme! Manco que s' altre vegada.

—¡Tu, que serás el dimòni!

—Jo no m' hi arrambaré de mil passes enfora.

—¡Vols dí qu' esperaríes també à que deixás s' añella?

—Ara més que may, perqu' está avisat.

—¡Y tu que creus que la deix?

—¡No l' ha de deixá! Y depressa.

—Que vols que t' diga. No heu crech.

—Donau-me llicència per tornarley à robá, y heu creureu.

—Ara vuy veure qu' ets capás à fé. Ja la tens.

En Llorèns corregué altre vegada à apareyarsè. Aquest pich solament s' en dugué un trosset de llandera, y aná à amagarsè derrera els arbres qu' hey havia prop d' es camí.

Poch temps després veu vení es criat pe sa carretera, cap baix y carregat amb sa segona añella; y quant va essè al mateix punt ahont havia cobida sa segona sabata, comensá à ferli es xòt y à belá de sa manera mes natural que sabia.

Es criat sentí belá, y se cregué qu' era s' añella perduda; y, que fa: sense deixá sa que duya sortí des camí y s' en aná cap allá ahont sentia es bèl, per entre mates y esparragueres. En Llorèns,

belant de sa manera mes desesperada que sabia y podia, y fugint al mateix temps des criat, el menava allá ahont volia, li feya trescá tota casta de males peljes, y quant el va tení mes vermey qu' una grana, el fé passá per devant una còva de trèure grava qu' hey havia derrera un redòl de pins.

Es criat, que ja estava tou del tot, pensá en si mateix:

—¡Vaja un punt bò per amagá s' añella! Ni fet apòsta. Ara veurás tú si jo t' hauré depressa, quant podré corre desembarassat des feix que duch.

Deixá s' añella amagada dins sa coveta y se posá à corre cap allá ahont sentia belá En Llorèns. Aquest el fé acudí à una pleta gran qu' hey havia un poch enfora y hagué acabat de belá.

Es criat afixat per dins sa pleta, tresca qui tresca, ròda qui ròda, perdé s' ase y ses magranes cercant s' añella primera, y quant hagué també perdut del tot s' esperança de trobarla s' en torná à sa coveta de sa grava.

Figurauvós ara quin seria es séu esglay quant no hey trobá sa segona añella, y sols va veure en terra un trosset de llandera que cregué que seria sa que fermava ses cames de s' animal. Tal fonch el séu enuix, que jurava, flastomava y tayava claus, pegantse tochs p' es cap com un desesperat que perd es señy ó qu' es cervell li torna aygo.

En Llorèns feya tres hores ja qu' era à sa possessió quant es criat hey torná mes encés qu' una faya y amb sa cara com un lleu.

L'amo, encara qu' enterat p' En Llorèns de tot lo succehit, estava un poch impacient demunt es llandá d' es portal forá; y quant el va veure vení dissimulá es cas lo milló que pogué y li va dí:

—¡Quin seña! que tornes?

—Ja heu veys, l'amo. Vos no heu pensareu may.....

—Li ha agradat à n' es seño s' añella que te n' has menada y ara n' deu volé un altre.

—No m' en parlu... M' es tornada fogí... Va-t' aquí sa llandera amb qu' estava fermada..... Cent duros hauria posat de messions que no era capás de

desfé els tres nuhus que tenia sa cordeta..... ¡No l' hauriau vista que tornás à sa guarda?

—Contèm. ¡Y com es estat axò?

—Es estat que jo, per agafá sa primera qu' he perduda, he deixat sa segona amagada dins una còva; y amagada, quant hey he tornat no hey es estada.

—Si tú no l' havias de deixá may, d' escalivat.

—Teniu rahó. Deu mos guard d' un «ja está fet». Creguent señarmè m' he trèt els uys.

—¡Y ara que pensas fé?

—Si vos me fesseu el favó de deixarmèn triá un altre; y jo ja vos pagaré ses dues primeres axí com podré.

—Triá totes ses que vulgues; pero ves alerta, no sia cosa que te torn fogí.

—Jo vos assegur qu' aquesta vegada, ó he de podè poch ó la tench d' arribá à Ciutat sense res de nou.

Quant es criat era à n' es sestadó, à triá sa tercera añella, l'amo reya com un orat y deya à n' En Llorèns:

—May m' haguera cregut que fosses tan fi.

—¡Voleu que l' hey torn robá? (preguntá En Llorèns.)

—No; no: Ja basta. Aquest homo comensa à está falló y madú que no pòt pús, y tú m' asseguraves que s' en havia de torná à Ciutat mes content qu' un Pasco.

—Jo encara no he acabat. Ara m' tòca desfé es mal qu' he fet.

—En quant à n' aquesta part desfé tot lo que pugues, pero sense sortí d' aquí dins, ni comprometre ningú.

—A n' axò vaitx, l'amo n' Bartomeu.

Quant es criat sortia del sestador amb sa tercera añella triada, En Llorèns s' hi arrambá y li digué:

—Meèm aquesta añella si está ben fermada.

—No crech qu' aquesta vegada m' escap, (digué es criat.)

—Pero sant homo; vos feys els nuhus corredors. Y depressa que vos tornaria fogí. Deixaume fé que jo la vos fermaré axí com se deu. Vos ja deveu está cansat y mòrt.

—¡Ja s' de rahó!...

—Y es señó deu está per vos.

—¡Ja s' cèrt y segú!

—Greysmè que m' heu arribat á fé llástima amb tant de corre y amb tant de temps que fa que sou per aquí.

—¡Y qu' hem de fé mes que prendre ses coses amb paciència per guaná el Cèl!

—Teniu moltíssima de rahó. Ja es coneix que vos sou un homò que no anau de fatalleríes. Vaja. Ara teniu s' añella ben fermada y podeu está segú que no tornarà á fugí.

—Tantes gracies, germá.

—A Deu sian dades. Jo no desitx mes qu' ocasions de servirvos... Digau... Aquí, entre noltros.... ¿Ja estau aclarit amb l' amo?

—Y ben aclarit; li dech dues añelles.

—Pero axò es molt cruèl. D' aquí al vespre pòden essè tornades. Y si al cas no tornan, no mancarán veynats que les conegan per sa seña d' aumánguera que tenen demunt s' esquena y les menarán demá.

—¿Y si no les menan?

—Vos, deixaume fé á mí. No 'n passeu cap mica d' ansia de ses añelles. Jo manetjaré aquest tinglado amb l' amo.... ¿Heu sentiut, l' amo 'n Bartomeu? A vos no vos vé á una ni á dues añelles. Si no les voleu perdoná á n' aquest homò, descontaulesmè de sa saldada que jo no tench cor per consentí qu' un jove tan de bé s' en torn á Ciutat amb cap casta de deute.

—Si les vòls pagá, cas que no tornan, s' en pòt aná ben llibèrt del tot y ben tranquil.

—Lo dit, dit.... ¡Germá! Tornauvos-nè descansat sobre es pago de ses añelles, y contau qu' aquí teniu un amich.

—El vòstron procebí m' ho demòstra. Viscau molts añs y contau que jo viuré sempre agrahit á sa vostra finesa y que me trobareu sempre dispòst á servirvos per quant se vos ofereisca de Ciutat.

—Gracies. Estigau tranquil y veniu qualque diumenge decapvespre qu' hem de beure plegats mes de dues copetes de resòlis.

—No faltaré. Bé heu diuen. No hey ha desgracia que no hey haja ventura.

Partí es criat amb sa tercera añella tot content d' havè trobat un homò tant de bé, que portantse com un vertadé amich el treya de compromís.

Encara no era cent passes enfora, quant l' amo girantsè á n' En Llorèns li digué:

—No 'm creya que fosses tan pesa. Será precis s' estarte ben alèrta. Poqués d' aquestes y bé en Deu. Ja has conseguit lo que volíes; pero te dich, Llorèns, qu' una y òli. No hey ha dupte qu' ets un lladre fí, pero encara en trobaría molts dins Mallorca que 'n pretenen manco, y son cent millons de vegades més lladres y més fins que tú.

PEP D' AUBEÑA.

ESCENES DE CARRÉ.

Venga ab mi qui vulga veure una feste de carré; passetjammós una estona veurem de que vá la gent.

Aquestes dues convèrsan de que les heuan, meèm: —Treu ses cadires defora Catalina, y 'seut' hi prest que no estigan totes soles ses veynades de can Bell. Mira que hi van enlestides; pero tu encara hi vás més, y si te veuen els joves te mirarán ben re-bé. Fieta, tu m' ets naboda y encare qu' em sápia greu es dirthó, com tu n' hi ha poques. tant ben fetes, tant presents; de segú que farás retxa anit dins aquest carré.

Per tú son totes ses joyes que tench guardades fá temps y t' assegur que me costan plegades molts de doblés; totes, totes serán teues el dia qu' em moriré.

—Ay, tia... molts de gracies... ¡oh, Señó! si qualqu vés que hi ha devall es terròsos de tots aquells cumpliments.

Caminèu un altre mica escollant dos estornells.

—Mira aquella tant petita; pareix qu' encara dú draps; vaja una atlota més lletja; quina cara de cavall.

—Tira, no sias xarrayna parlèm de sa d' allá baix, pero... mira t' aquesta altre quin vestit que dú tant blanch.

—¿Y na Francisca d' En Pepè? t' en recordes, que ballá amb aquell de sa Vileta á sa festa des Mercat.

—Vaja uns dos, aquells que xarran més qu' un missè mort de fám; mira qu' en fan de manades pareixen dos abeurats.

—Y aquelles altres que corren per amunt y per avall... ¡ah fietes! si se vessen no farian lo que fan.

—Mira aquells veys ¡quins dos tipos! ¡ves per sa festa que hi fan! mes valdria s' en anassen ben dejornet á colgá.

Aquests que tant y tan xarran. dich are jo, ¡si que ho val! tot lo que veuen critican y ells mereixan criticá. Si dos riuen, perque riuen; si ploran... ¡qu' han de plorá! si sèuen... perque han de sèure! si están drets... perque hi están.

Y axó son ses grosses festes que dins Ciutat ara s' fan;

amb quatre fanals encesos y un espantós cadafal que mereix posá en vaseta per lo bé qu' está pintat. Y axó son ses gròses festes hont tothom, tothom que hi vá només fá xarrá p' es colso murmurant y criticant. ¡Vaja unes festes hermoses! ¡quins hermosos cadafals! ¡quina música tan bona! (si nos fós tant celestial) ¡quins carrés plens de cadires y plens de murta y fanals. ¡Quines banderes tant noves! ¡Que de fanalets penjants!

Jò dich qu' els altres critican, y jo que escrieh criticant lo que mereix una crítica de critichs més afamats.

MESTRE ESCRIVIU.

CONTAGI.

CONVERSES AGAFADES AL VOL.

—¿Que se sap en clá?

—Sabèm qu' un metge francès, que sap molt, que no pòt engañarse ni engañarnos, digué que no hey havia perill de res: qu' aquell contagi que va neixe á Toló era cosa d' allá mateix, que no mes era *nòstro*.

—*Nòstro*, ó *vòstro*; *séu*, ó *d' altri*; ¡ja ballan! y ¡Deu vulga que no ballèm tots!

—Un altre metge també francès, y tan bò com aquell, ha dit, que no era res de *nòstro*, sinó de bona casta, y que farà reseta per tot.

—¡Que paupes! veés si hey estám ben posats: dos metges bons, y un diu just á s' enrevés de s' altre. ¡Vaja! no pareix sinó qu' anám entre missès, que com un diu *negre* s' altre diu *blanch*.

—Pero, bònó; jo no heu entenç: axó pareix jochs de nins: tothom á la una diu, «que val més sa que guarda que sa que cura.»

—¡Per aquí, per aquí l' enflan!

—Comensám per guardarmós, y tothom diu «molt ben fet.» *Y yo seré el angel tutelar de la salud pública*, diu es Govern... y ben fet.

—Y tothom content... y ben fet.

—Y surtan soldats á gordá... y ben fet.

—Y demanan doblés, y tothom dona lo que pòt y lo que té... y ben contents.

—Y al cap de poch temps, se fá un *giro*, y tot son inconvenients, y com qui treu el *Sant cristo gròs* treuen una ley... y si diu, y si no diu... si se pot, si no se pòt... s' arma un *rum-rum* de mil dimonis...

—Ara diuen que sa ley no *premet* axó.

—¿Y d'el més passat à ara qu'han feta una lley n'ova?

—Ja hauria convengut, al manco un afegitó, pero com van d'altres feynes, y diuen qu'aqueixa lley la feran uns bons *cap-padres*, y està molt ben feta, y fá devés vint anys que govèrna; sa lley antes que tot.

—*Salus populi*, antes que sa lley, y demunt sa lley.

—Noltros heu creym axí, pero els qui heu entenen, y sobre tot, els qui govèrnan diuen que no se pòt faltá à sa lley.

—¡Alèrta à no *copetjarlé*, ni ferli cap breveròl.

—«Val mes sa que guarda, que sa que cura:» y d'aquí no m'trèuen.

—Tothom diu lo mateix, quant tendrèm es cap romput, mos posarèm cervellera.

—Quant fonch mort, cridaren ¡*Credo!*

—«Antes, antes, va dí En Cañòt.»

—Ja me'n gordarás un òu per casta d'una lley que no fá diferència des mòdo de gordá tèrres y ciutats des continent, à lo que s'ha de fé per gordá una illa, tan bona de gordá.

—¡Ells heu entenen! va dí en Moll.

—¡No heu han d'entendre!! en tractarsè de Mallorca, heu saben p'es cap d'es dits.

—Axí es, qu'un Ministre pegá una espolsada à un Governadó perque no li havia donat prest noticies d'unes eleccions de Menorca, ne *Blava* anava inflada de duro feya dies, y à les hores no heu havia telégrafos, ni vapors, y li va dí: «qu'en coses de tant d'interés p'es Govèrn, s'havian de rebentà cavalls.» Y una altre mes fresca: quant se parlava de fé es presidi à Cabrera, vengué un señó molt *intés*, y com qui va à fé vòlta, el mateix decapvespre volia aná à veure com se trobavan els edificis, perque volían comensá per enviarhi quatre ó cinchcents presidaris...

—Gròsses y bones...

—Saps qu'es tot axò... no tocá Mallorca.

—Ó tocarlé fort.

—¿Y no sería mes curt, que no fessen tant com volen fé, y mos deixassen fé.

—Y mes bò de fé que lo fan.

—Jo estich que no tendrèm es *còlera*.

—Per hout heu trèus.

—Perque ell té males passes, y vejent que d'una tragèdi s'en volia fé com una comèdi-bufa, heu pendrà de picat, y per pò que no s'en rigan d'ell y tot, es capàs à girá en redó.

—Tot axò saps que son, «vuyts y nous y cartes que no lligan.»

—Diuen que bastan tres dias fet un bon espurgo, y ventileo, y darli perfums.

—Desenganét, lo práctic y lo bò, lo provat y lo segú, es lo que s'ha fet sem-

pre à tot-allà ahont no l'han tengut: es bon espurgo es arruix; es milló ventileo es que fan siulá ses unses de plom; y es segús perfums es de pólvora... y lo demés, son violes.

—Els señós Senadors y Diputats de segú farán present à n'es Govèrn, que sa situació topogràfica especial de s'illa, el sentiment unit y compacte qu'ens anima....

—¡Ah! si, ja es cèrt; are la gent heu espera. Es d'esperá qu'axí heu fassan.

—Y llavò diuen si xèrran... anau à aturá la gent, quant tots tenen sa ròba à s'estenedó, y tothom hey té sa pell...

—Y tots pobres y ríchs han tirat dins sa bassina...

—Quant no hey ha tú, ni vòsa-mercè, fa mala sanch, molt mala sanch, que li dugan una recepta forastera de fora Mallorca, per dirnos com y de quina manera nos hem de curá es nostro mal de ventra.

—Mira que mos hi fan ben ríchs; heu sabèm, y bé lo qu'hem de fé.

—Jo t'gòs de missions, es való des papé y tinta, y suhó emprada per fé aqueixa Lley de sanitat, que sense ella, en seriam ben llibèrts d'aquest y d'altres contagis.

—¡Ja 's de rahó! ¡passa-fora ca pelut!

—¡Que m'entens!

—Lo cèrt es, qu'aquí ningú vòl aqueixa Lley.

—Es comèrs es es primé que no le vòl, perque sa bossa paga: y com saben trèure contes, sab que ningú compra rès, y li surt milló pèdre amb paciència un deü ó un quinze per cent, que si venia, pèdre cent y quinze. ¡Y sa muda-da bona!

—Es dí: vení no, vendrá si el duan.

—*Prosупuesto*: tropessant, tropessant, apreneu à camina.

—Ses coses, ben enteses; quant feren sa Lley aqueixa, sa ciència creya, que es *còlera* era admosfèrich: y la feren à la mòda de lo que creyan: are mes que sa ciència, sa práctica ha afinat que llavò sa ciència anava un poch à les fosques, y per no quedá del tot malament ha averiguat que son uns *microbios*.

—¿Y axò qu'es?

—Axò es un nòm per majó claretat compòst de dues paraules gregues, *micro* que vòl dí menut, y *bios* que vòl dí ÀTOMO... vaja una cosa casi rès de petit: dins sa lletra mes menuda d'aqueixa mateixa Lley, per ventura n'hi caben un grapat de cents ó de mils de *microbios*.

—¡Ydo! preniu axò per riure, y no anéu alèrta. ¿Y dins una butxaca d'un passatgé quants n'hi cabrian?

—¡A sachis!

UN DÚ D'OREYA.

À LA NOSTRA ÍNCLITA PAISANA

LA BEATA CATALINA TOMAS.

Dins el vall de Valldemosa
Neixquereu qual rica flòr,
Y á Deu enamorá el còr
Vòstre virtut portentosa.

Apenas cinch anys contavau
Y ja estimavau tant Deu
Que prèsa del amor seu
Los seus vius dolors ploravau.

Quant feyau de pastoreta
Pasturant el bestiar,
A Deu sabiau trobar
En la més humil floreta.

De Deu, d'els angels y Sants
Sovint foreu visitada,
Y per ells sempre enseñada
Per seguí els divinos plans.

El esperit infernal
Vos mogné tan cruèl guèrra,
Qu'á la dreta y á l'esquerra
Vos procurava fer mal.

Però virtuosa y constant;
Y en Deu sempre confiada,
Jamay foreu engañada,
Ni en mitx del mes gran espant.

¿Qui 's capàs podè contar:
¡Oh hermosíssim xerafí!!
Ses flames d'amor mes ff
Amb qu'á Deu vareu amar?

Els *éxtasis* amorosos
Se sucechian sovint,
Poguentlos aar llegint
En vòstros ulls candorosos.

Rompian en molts de plòs,
Contemplant los vius dolors.
Qu'els desdixats pecadors
Causavan al vòstro Espòs.

Finalment ja consumada
No de mal, sinó d'amor,
Vòstro Espòs el Redentor
En el Cèl vos doná entrada.

Allá si, qu'ara gosau
Cantant aquell himne hermós
Que sels un còr candorós
Pòt cantá com vos cantau.

Son tan grans els valiments
Que gosau devant de Deu,
Qu'eus ha dat el poder seu
Demunt tots es elements.

Si Palma, hermosa ciutat,
Guarda el vòstro còs ditxòs,
Bé podeu guardarla vos
De tota calamitat.

Amb el poder que sens tassa,
Vos doná el Tot-Poderós;
Als mallorquins guardaulós,
Del mal que los amenassa.

MESTRE GHINOS.

XEREMIADES.

Hem rebut y vist el periòdich *Guia de Lluch* publicació qu'ha cayguda al dia d'avuy com l'anell al dit per causa de la projectada Peregrinació y Coronació Pontificia de la miraculosa Imatge de Nostra Señora de Lluch, Patrona de Mallorca.

Donám les gracies a n'el seu il·lustrat Directó y recomanám aquest periòdich a tots els nostros lectors.

Responent a un reclam de la *Guia de Lluch* aquí van cançons relatives a dit *Monastir*.

¿Atlota; vòls una mida de la Morena de Lluch? si la vòls; per tú la duch qu'el Prior l'ha benchida.

Alegre vaitx pujá a Lluch á veure la gran diada. y molt triste en som tornada pe s'añoransa qu'en duch.

Mallorca está plena d'imatges de la Verge María y entre totes elles n'hi ha algunes que no sòls tenen edifici pròpi, sinos qu'ademés aquell edifici está situat demunt qualque puitx elevat perque d'enfora el pujan veure.

Ses imatges que tenen aquesta posició elevada y oratòri pròpi, se semblan amb axò a sa de Lluch qu'está situada, no demunt un puitx aïslat, sinó demunt sa cordillera que crusa tota Mallorca. D'aquí vé el qu'els pagesos amb sa séua sensillès hajan dit sempre qu'aquelles imatges eran germanes de sa de Lluch, perque en mallorquí sa paraula *germá* se usa com a sinònima de consemblant. Axi es que deym usualment: «Aquesta ròba es germana d'aquesta altre.» «Aquesta casta de pedra es germana d'aquella altre,» etc. etc.

Ses imatges amb hermita pròpia y situades demunt puitx, son sèt; á sebrer: Sa de Pollènca; Sa de la Victòria; Sa de Bòn-Añy; Sa de la Consolació de Sant Juan; Sa de Sant Salvador de Felanitx; Sa de Gracia; y sa de la Consolació de Santañy; y per axò aquestes imatges son germanes de sa de Lluch.

Aquells que creuen qu'els pagesos quant anomenan ses sèt germanes de la Mare de Deu de Lluch, vòlen suposá que la Verge María tengué sèt germanes, l'èrran de cap a pèus.

Ha arribat a ses nostros mans el setmanari *La Juventud Mercantil*, de Puerto-Rico, y no podèm menos d'enviá una

cordial enhorabòna a n'els seus il·lustrats redactors per lo bé que comensan y p'el bòn esperit que los anima. Que contin amb sa nòstra amistat y cooperació. Desde aquest corrèu los enviarem es nòstro setmanari, perque sápiam nòves d'aquesta roqueta.

Els protestants segueixen fent de ses séues p'els llogarets del Terme. Ara son a n'es Coll d'en Rabassa, però, ¡cosa rara! allá ahont vant, totduna pensan en lo qu'abans no pensavan y es en fé una iglesia per dirhi missa. Axi succehí a s'Hort des Cá y a s'Hostal d'En Cañelles y axí succeheix ara en dit Coll.

Vist es mal resultat que donan ses provaturas de funcions de comedi, sarsuela y ball, a n'es Teatro Circo, y que la gent no va d'oros, se diu, si se motelja, si se provará de formá una gran compañía de líteres de cavall y a pèu, gimnástica, equilibrista y pantomímica, cans, monèas, onsos, ases y alguns altres animals, y un axám de *Clowns* ó *Payasos*, en llengo forástera, ó *Bòvols* en mallorquí.

Axò de Bòvols es fruyta de tot l'añy, y sempre n'hi sòl havè molts dispòsts a doná funció.

Nòltros creym que ben arretglat y ben duyt, pòt doná entreteniment, y deixá llepadures: lo que impòrta es tení bòn acèrt amb so directó per arretglá ses funcions y dirigí ses pantomimes: lo qu'es diu un homo tot *un hombre* per sortí es mitx d'es ròtlo.

Aquí ses líteres sòl essè còsa que topa molt: casi tant com ses fèstes de carré, que ja pòren fé y desfè, rès les mata.

Nòltros encara reym, recordant es panxons de riure de la gent quant es *Clowns Cecil* tropassava y pegava de nás, y quant en *Tóni Gris* acabava sempre ses séues mateixes gracies fent una riayassa diguent: «*¡Qu'el s'en dugant!*»

Tant en nòm de ses persones que sòlen sortí a passetjá els horabaixes per sa part de mar com des bañistes y dueños des baños, donám les gracies a n'el señó Alcalde p'es bando publicat últimament, el qual prohibeix molts d'abusos que se cometían sovint, sovint.

Recepta útil a n'els pagesos en la present estació.

Si tapau es blat amb una capeta ó sostre no molt gruxat d'alga marina, de modo que toch es grá, es blat se conservarà net de fraró, gramaneres, cuquets y tota aquesta falèra que 'l mos sisa y tira a perdre. Provauhó enguañy que axò còsta poch y l'añy qui vé veureu es bòn efècte que vos haurá produhit.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS A LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Rey d'els astres es es sòl.*
SEMBLANSES.—1. *En que té marges.*
2. *En que hey há ròques.*
3. *En qu'aguanta molts de marins.*
4. *En que casi tots saben nadd.*
XARADA.....—*Ca-ra-gòl.*
PREGUNTA.....—1. *Perque necessita mes señy per governá una dòna que un reyne.*
2. *Es sò.*
3. *Es silènci.*
CAVILACIÓ...—*Bennassar.*
FUGA.....—*Vòls que 't diga sa rahò.*
Per quíns estils has de viure,
No has de plorá ni riure
Ni está content ni falló.
ENDEVINAYA.—*Una moscardera.*

GEROGLIFICH.

III × MI I III × TI
ECSEMÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla una era a una bugaderia?
2. ¿Y una pessa de formatge a unes portes?
3. ¿Y una garba a una ròda de carro?
4. ¿Y ses obras de La Seu a un carro quant garbetja?

MESTRE GRINOS.

XARADA

Sa primera es membre humá;
Dos y tres son musicals;
Dos y prima son locals
Que sa pols s'hi sòl posá;
Si es tot vòls endeviná
Son sitis conventuals.

MESTRE GRINOS.

PREGUNTA.

¿Com pòt essè que de dos viatgés inglesos que caminaren cinch mesos seguits un s'espeñá ses botes y s'altre no?

CAVILACIÓ.

ARRIBBA

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
ELI.

FUGA DE VOCALS.

.nc.r. d. m.s . m.s
q.. l. f.st.t.j.s p.b.l.
s.s .t.l.t.s d. l. v.l.
t.n.n .n s.l.r. m.s

ENDEVINAYA.

A veure qui m'endevina:
No som també y fas rendu
Ni carretera y tench còstes
Y no conech gens es fòch.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)